

RAIKKÜLA

KOLHOOSI JUHATUSE JA ÜHISKONDLIKE ORGANISATSIOONIDE INFOLEHT

Nr. 11 (41) NOVEMBER 1990

«Aidakem üksteisel üle elada see talv, sest liiga suurte kaotuste korral kaotavad kõige rohkem need, kes võidavad.»

NASTA PINO

«Kommunismi lapsed ehk nad ei kuule meid.»
«Edasi» 14. 11. 90.

Kuidas olla edasi?

AUSTATUD RAIKKÜLA RAHVAS!

Aastaring hakkab üsna varsti täis saama. Juba on sadanud maha selle aasta esimene lumi. Uksed on avanud meie oma lasteaed Lipal. Juba on peetud lõikuspidu. Mõtleme aastapreemiade maksmisele. Mõtleme tuleviku...

PRÆGU ON VABARIIGIS majanduse edasine reformimine takerdunud poliitiliste otsuste vastuvõtmise taha. Nii palju perspektiivitust ja teadmatust tuleviku ees ei ole minu elus varem olnud. Samas aga hakkab vana majandussüsteem ikka vähem ja vähem toimima. Kuid arvan, et oma majandi tegevuse korraldamisel peame üha süvenevas majanduskriisis edasi minema väga ettevaatlikult. Esimese sammuna peaksime moodustama isemajandavad tootmisüksused. See õpetaks meile kõigile oma kulusid ja tulusid veidigi arvestama, õpetama raha lugema.

Järgmisena kujuneksid nendest isemajandavatest tootmisüksustest välja aktsiaseltsid. Kolhoosist võiks moodustuda siis selliste aktsiaseltside liit. Nende seltside aluskapitaliks oleksid ka need osakud, mille väljaarvutamisega meil praegu tegeldakse. Mõnes tootmisharus (näit. Rha-, puidutöötlemine jm.)

võiks aktsiaseltsi teha juba praegu üksikisikute sisse-maksete alusel. Eks alustama peaks ikka väikeste summadega ja esialgu arvestama suhteliselt väikest kasumit. Siis on võimalike ebaõnnestumiste korral ka kooliraha väiksem. Ühte aga soovitaksin küll: selliseid plaane, kus kohe ratsa rikkaks saab, küll ei tasu teha.

KUI SUURED VÕI VÄIKESED need isemajandavad tootmisüksused oleksid, see sõltub suurel määral nende juhtidest. Siin see suur «aga» ongi. Väga raske on leida praegusel segasel ajal selliseid mehi-naisi, kes oleksid oma tulevases tootmisüksuses nõus vastutama kõige eest: inimeste palga, varustus-turustusprobleemide, töötajate olme jm. eest. Meil on palju tublisid spetsialiste, kes on oma praegust ametit pidanud väga hästi. Aga tulevik paisatab ju nii segasena. Veel ebamäärasemaks muutub ta siis, kui olemasolevaid tootmissuhteid muutma hakata. Ma ei ole nõus sellega, et praegusel ajal, majandusliku kaose künnil, lüüa kogu kolhoos üksiktaludeks. Olen sel teemal meie maakonnalehes sõna juba võtnud. Talud peavad tulema järk-järgult. Kuid vaja on üle elada ka esimesi pankrotte. Ikka selleks, et arukalt osata ris-

kida ja rumalustest hoiduda. Ikka selleks, et maa satuks tõeliste peremeeste kätte.

MA EI OLE NÕUS PRÆGUSE MAJANDUSPOLITIKAGA, kus toimib kontrollimatu hinnatõus. Meile öeldakse praegu, et uuest aastast kindlaid põllumajandussaaduste kokkuostuhindu öieti polegi, et hinna määrab turg. Aga see turg on ju monopol: liha jaoks üks ja sama tapamaja, piima jaoks sesama meierei. Poes on liha ja piim küll kallid, aga majandi lihale ja piimale määravad need monopolid hinna ette. Kui sellega nõus ei ole, pane oma liha-piim kuhu tahad. Aga kui Venemaale viia ka ei lubata? Lõssiga on juba nii

tehtud. Vedelat lõssi saab tagasi väga vähe, aga pulber on oi kui kallis! Tootmist vähendada? Aga kust tuleb siis raha?

PROBLEEME ON VÄGA PALJU. Minu siintoodud mõtted ei pruugi sugugi kõige õigemad olla. Me kõik kobame teed tuleviku suunas. Eks eesminejad eksivad kõige rohkem. Teiste eksimustest on hea õppida. Aga päris viimane ka olla ei tahaks. Usun, et väga paljudel on oma arvamus, kuidas edasi elada. Oelgem seda siis mulle ja meie spetsialistidele suusõnaliselt või saatke kiri. Oelge, kui väga valesti kipub minema.

TONU RAHULA

JUHATUSES arutati

5. novembri koosolekul otsustati vastavalt laekunud avaldustele võtta kolhoosi liikmeteks Onne Ojala ja Sergei Peterimov alates 1 nov. 1990.

* * *

Arnold Tamberg avaldas soovi, et talle eraldatakse endise Vahesaare talu maad.

Otsustati: kuna avaldaja ei taasta põlistalu ja uustalunikele maade eraldamine on peatatud, siis arutatakse avaldust peale 1991. a. detsembrit.

* * *

Endises külanõukogus elav Konstantin Näksi soovib osta tema kasutuses oleva korteri koos poole puukuuriga.

Juhatus leidis, et vastavalt seadusele on korterit võimalik müüa juhul, kui kõik selle maja elanikud on nõus oma elamispiinda ära ostma. On mõeldamatu maja keskelt ühe osa müük eraomandiks.

* * *

Paul Tagelil lubatakse üles töötada 8,7 tm puitu koduse sissesõidutee laiendamiseks.

Põllu-, õue- ja karjamaid eraldati järgmiselt: Ivo Rosenberg — 0,50 ha põllumaad, Mauno Linkrein — 0,03 ha põllumaad võimalik juurde saada, Kalev Luukas — 0,43 ha põllumaad, Ivo Vuks — 0,25 ha õue-aiamaad, Adeele Kalf ja Helle Tiirik — eraldada karjamaad kokkuleppel osakonnajuhatajaga, Ülle Vaherna — põllumaad mitte eraldada, karjamaad eraldada kokkuleppel osakonnajuhatajaga.

* * *

Oma laste lasterühma paigutamise avaldused rahuldati Margit Pärnal, Marju Pajol ja Andres Roosil.

* * *

Jelena Saariste taotlusele eraldada talle elamispiind Raikküla kolhoosi vastati eitavalt.

* * *

Ilse Valteri avaldas soovi osta endale Välja talu. Otsustati, et maja müümist arutatakse siis, kui praegu

majas elav perekond on kolunud uude elamusse.

* * *

Anti Satsi avalduse põhjal otsustati ta võtta tööle traktoristina ja kolhoosi liikleks alates 1. nov. 1990.

* * *

Vastavalt Andres Roosi avaldusele viidi ta ehitustehniku kohalt üle varustajaks alates 1. nov. 1990.

* * *

Tarmo Tuisk palus end tööle võtta ümbersuunamisega tööteenistusest kolhoosi ehitustööde juhatajaks alates 17. okt. 1990 kuni 23. veebr. 1993 ja võtta vastu kolhoosi liikmeks.

T. Tuisk võeti tööle. Kolhoosi liikmeks vastuvõtmist arutatakse kolme kuu jooksul.

* * *

Hea töö eest viljakuivatite ettevalmistamisel ja remondil premeeriti Ilmar Petterit, Ain Merdikest ja Tiit Kaljaspoolikut — igaüht 200 rublaga.

* * *

Arutati kolhoosi toetuse maksmist lapsehoolduspuh-

kuse viibivatele emadele ja toiduainete kallinemise kompenseerimist.

Kinnitati nende töötajate nimekiri, kes hakkavad saada toiduainete kallinemise kompensatsiooni.

Lõpetada lapse sünni puhul kolhoosi toetuse maksmine, kuna selle võtab riik oma õlule.

Võeti teadmiseks, et 1. okt. 1990 on riik suurendanud kuni 1,5 aastase beebiga lastehoolduspuhkusel viibivate emade toetust 70 rublani.

* * *

Muudeti elanikkonnale müüdavate põllumajandussaaduste hindu. Nii maksab piima liiter nüüd 50 kop. Põrsaste eluskaalu kilogrammi hind kolhoosi liikmeile kehtestati 5. nov. 90 4 rubla, kõigile teistele 5 rubla.

* * *

Saamata jäänud puhkepäevade eest, mida administratsioon pole ühe kuu jooksul võimaldanud, lubada ajutiselt maksta lüpsikarja töötajale kõrgendatud töötasu kuni 1,5 korda kuu keskmisest päevatasust.

TEHNOKESKUS (-teenistus) täna ja homme

Loodetava omariikluse taastamisega de facto kerkib iga päeva ja tunniga järjest rohkem kiireloomulisi praktilist lahendamist nõudvaid probleeme. Seoses suurte poliitiliste ja majanduslike vapustustega Ida-Euroopas, eriti aga suures Nõukogude Liidus on lakanud normaalselt funktsioneerimast senised majanduslikud ja kaubanduslikud suhted. Suuresti on kõikuma löönud meie senised arusaamad ja tõekspidamised omandisuhetest, ettevõtlusest, ärisuhetest, grupi või üksikisikute initsiatiivi realiseerimisest materiaalseks väärtuseks jpm.

Teisiti öeldes — teeme alles esimesi arglikke samme omatahtsi tegutsemiseks ilma kõrgemapoolse ettekirjutuse ja näpunäideteta. Püüeldakse isemajandavate ja iseseisvate konkreetsete tootmisüksuste, osaiühituste, kooperaatiivide ja tuleviku kindlasti ka aktsiaseltside poole. Peab juurduma põhimõtte: kuidas töö, nõnda palk ehk teisiti: hea töö eest hea palk.

Et seni veel kolhoosile kuuluva tehnikakeskuse töö

on vahelduva eduga kord vähem, kord rohkem kiruda olnud, siis huvitusin, mida arvab peainseneri õigustesse astunud härra Heiki Sassian oma laialdasest valdusest.

◆ Milline on tehnikakeskuse (-teenistuse) momendi seis?

Tehnikakeskuse praegune seis on üsna masendav. Kuna käes on hilissügis ja ilmad lähevad järjest külmemaks, seisavad autopargis ikka veel paljud masinad lageda taeva all. Olgugi et neile on ehitatud vastavad garaažid. Samuti on probleem põllutöömehinate hoiustamine. Viilhall, mis täiesti mahutaks hädavajaliku, on seniajani vilja täis.

Autotranspordi osas on vahet kõige suuremad probleemid. Autopark on suur — see on väga hea, kuid ekspluatatsioonis olevaid masinaid peaks meie väikese majandi kohta olema tunduvalt vähem. Senini on meie veokid töötanud ainult kahju-miga. Näiteks praegu on veomasinatel tonnikilomeetri omahind 14 kop., kuid meie esitasime arveid väärtuses,

mis olid kaks korda odavamad. Kui nii viisi edasi töötada, oleks tõesti kasulik oma transport seisma panna ja kasutada mõne firma veotakso teenuseid. Sel juhul oleks kahju majandile väiksem.

◆ Materiaalne olukord, seadmed, ruumid?

Viimasel ajal muutuvad üha kiiremini kallimaks ja defitsiitsemaks kõikvõimalikud materiaalsed väärtused. Remonditöökodades on amortiseerunud metalltöötlemispingid. Oma vabariigist uusi kindlasti ei leia ja ega suur Venemaagi ei pidavat tahtma meiega niisama aitäh eest suhelda. Sama lugu on rauamaterjaliga, mille taga seisab pikemat aega uue lao valmimine ning viilhalli värvate valmistamine.

◆ Kas peate perspektiivikaks tehnoteenistuse kui iseseisva allüksuse moodustamist?

See oleks ainuke väljapääs kriisiolukorrast meie majandis. Kuid näen eraldumist kogu tehnika osas, sealhulgas

autotransport. Alles hiljem saavad hakata kujunema väiksemad allüksused.

◆ Milles näete iseseisvumise vajalikkust?

Iseseisvumisel peab ära kaduma olukord, kus sulle pidevalt nõ. «kanna peale käiakse». Peab tekkima olukord, kus tunned vajadust oma töö järele. Pead hakkama mõtlema, kuidas seda või teist probleemi paremini lahendada, et see suurendaks sissetulekut.

◆ Mis peaks senisest töökorrallusest põhimõtteliselt erinema?

Senist töökorrallust ei ana enne ümber muuta, kui ei ole omaette üksusi ning üksustel omaette rahalist arveidust.

◆ Kas ka eramasina omanik võib kliendiks olla?

Isemajandamise tingimustes ei oelks see mingi probleem. Kuid esmane teenindus peaks jääma majandi masinatele.

Heiki Sassiani intervjueris ERNI TAMMARU

LAUL teeb rinna rõõmsaks

Iga inimene tunneb rahuldust tegevusest, mis talle meelepärane, eriti veel, kui see ka korda läheb.

Olen olnud lauluõpetaja 28 aastat ja püüdnud laulust süstida tuhandetesse lastesse. Et ma oma raskele ametile olen truuks jäänud, pean tänama oma kadunud lauluõpetajat Hugo Randleppa. Raikkülas olen tagasi 13 aastat ja ikka muusiku ameti peal. Et ma peale oma otsese töö muusikast ka hingekosutust olen saanud, selle eest olen tänulik meie piirkonna tublidele laululastele. Nemad ongi, kes muudavad minu huviala mulle südame lähedaseks. Olen käinud siin-

se kooli lastekooriga juba 4 korda laulupeol. Ettevalmistus nii suureks rahvapiduseks nõuab palju vaeva, närvikulu ja laste arvates äärmiselt «igavat» tööd. Tasuks on aga meeliülendav rongkäik ja hingestatud laulmine koos tuhandete sõpradega laulukaare all.

Väga tublid on meie kooli algklasside laululapsed. Mitu korda päevas käiakse küsimas, kas orkestri- või kooritund sellel päeval ikka on.

Meele teeb aga kurvaks mõningate heade lauljate täiesti negatiivne suhtumine koorilaulusse. See riivab nii õpetajat kui ka kogu Eesti-

maa laulutraditsioone, millega oleme tuntud kogu maailmas.

Tahaksin esile tõsta neid perekondi, kes pelgamata vaeva on leidnud materiaalse võimaluse ja sisemise vajaduse suunamiseks lapsi õppima muusikakooli. Muusikalist algharidust omandavad Kertu Kaselaan, Sander Laja, Anu Tõitoja, Siret Paat, Kaie Siniällik, Önneli Tõntsohn, Talvi Lilleoja, Ülav Kalf ja Vahur Kiisk.

Samadel tüdrukutel-poistel jätkub piisavalt ühiskondlikku aktiivsust ning püsivust ja tahet põhikoolis hästi õppida.

Kuna meie koolipere jäi nüüd väiksemaks, siis on

muidugi raske endisel tasemel musitseerida. Jätkuks aga kõigil sellist musikaalset, särtsakust ja lauluviivi nagu Katrin Orastel, Kaidi ja Villu Kasariil, Kertu Kaselaanel, Ave ja Anu Tõit-ojal, Eve ja Ave Suursillal, Heelika Jõesarel ja paljudel teistel, siis — laulame edasi.

Aitäh kõigile, kes on ükskõik mil moel toetanud meie muusikalist tegevust.

Praegu, äärmiselt keerulisel ja raskel ajal, suudab vahest ainult muusika hoida meie tuju ülal ja pakkuda hingelist tasakaalu.

HELDI TAGEL,
muusikaõpetaja

Lauluvõistlus 1990

7. novembri hommikul oli koolimajas palju elevust: saabumas oli televisiooni lauluvõistluse «Lepatriinu» eelvoor. Solistid olid end pidulikumalt riietanud, käisid küsimas, kas saaks veel oma laulu läbi harjutada.

Jõudiski kätte võistluse aeg. Züriis olid Peeter Palusoo ja õpetajad Malle Bergstein ning Milvi Altmets. Mikrofoniga oli kohal direktor Ain Pildre. Televisiooni tuleb ju saata kassett lauluga. Oi, kui palju närveerimist tekitab mikrofonilaulmine — mõnel võttis ehmatuses nutu lahti! Mis siis veel telekaamerast rääkida!

Julgete, tragide ning hea lauluandega 22 solisti hulgast asutigi välja selgitama parimaid. Laululembelisi poisse oli kahjuks ainult kolm ja needki esinesid enam-vähem

võrdsest. Siiski järjestuti nii: Sander Laja, Villu Kasari, Viljo Särekanno.

Gaastased võistlesid eraldi rühmas ja nii võistles iseendaga Terje Luik. 18 tütarlapse hulgast oli juba raskem parimaid leida, sest enamik olid tublid ja zürii oleks heameelega vähemalt 10 head kohta välja andnud. Parimaks tunnistati Kaidi Kasari. Järgnesid Katrin Oraste, Eve Suursild ja Liis Pallon.

Kes aga pääseb telekonkursile, on veel selgitamisel, sest lindile laulmine on läbi kuulamata. Konkursile tuleb esialgu saata kassett, mitte solist.

Ees seisab veel rajoonikonkurss «Laululind 1991» märtsikuus, kus selgitatakse välja parimad solistid II–IV ja V–IX klassini.

HELDI TAGEL

Ärge unustage laulu!

Õpetaja ja õpilane.

* Sõdurpoisina läbi ärevate sündmuste *

(Algus oktoobrikuu lches)

Mirbaširis oli meil esimene tõsisem kokkupuutumine kohalike aseritega. Ka nemad suhtusid meisse sõbralikult, öeldes, et teie oiete väike rahvas ja meie oleme väike rahvas ja meie saatus on täpselt üks. Peame siin N. Liidus olema ja tahame ise samuti vabaks saada. Kuna valitses aserite 40päevane lein, siis otsesid relvakokkupõrkeid sel ajal ei olnud. Kuid üks oli mõlemale poolele raudselt selge: armeenlane ei tõstnud oma jalga aserite külle ega vastupidi. Näiteks mõni kohalik tejuht peatus äkki ja ütles: «Vaadake, siit maalt ja mitte sammugi edasi. Juba kaks aastat pole ma siit piirist üle astunud.» Nad kartsid väga üksteist.

Meie ülesanne oli ka autokolonni julgestamine. See oli ka meie lehes, et meie avasime Mirbaširi—Tšerpatšari trassi. Viimane oli väike aserite linnakene kusagil saja kilomeetri kaugusel mägedes. Mul õnnestus ka kord seal ära käia. Sõitsin kaasa varubussijuhina. Tuli välja, et buss oli seal üks ohtlikumaid sõiduriistu, millele armeenlased jahti peavad. Teel saime teada, et armeenlased olid ühte bussi tulistanud, hukkus üle kümne inimese. Linna varustati suurte autokaravanide abil. Meie mehed olid Tšerpatšaris nõuokogude võimu kindlustamas, vältimaks relvakokkupõrkeid. Meie mehed paiknesid ühes koolimajas ja nõuokogude võim kehtis seal võib-olla 50x100 m territooriumil. Tegelik võim oli kohaliku rahvarinde käes. Kohalikud mehed tegid selgeks, et teie siin mingit teenistust pidama ei hakka. Meie pole teid siia kutsunud ja me saame siin ise hakkama. Relvi oli meestel tohutult käes. Mõnikord taheti ka automaate osta — kaup jäi muidugi katki.

Umbes kuu möödudes va-

hetati meid Mirbaširist välja ja viidi mägedesse Šaumjani (armeenlasced). Seal algas jälle uus teenistus: kontrollpunktid, komandanditund, rahesuurtükkide valve jms.

Kuna aserite 40päevane leinaaeg oli möödumas, siis kardeti, et aserid hakkavad armeenlastele liiga tegema. Rahetõrjesuurtükkide ja mürsuladude valveposte tulistati ka ühel korral, chvleid õnneks ei olnud ja hiljem kallalatlunge ei korratud.

Kes need kallaletungijad võisid olla?

Need olid aserid.

Mäletan, meie «Noorte Hääl»s ilmus kolmeosaline jutt meie ajakirjanikelt, kes käisid sealsete sündmustega kohapeal tutvumas ja lendasid ringi ka kopteriga. Lehes oli lõik, et lendaksime me natuke edasi — Šaumjani, näeksime seal allakukkunud (tulistatud?) kopterifrakki.

Meie olime selle sündmuse vahetud tunnistajad. Eelnevalt olgu märgitud, et ühendus linnaga oli ainult kopteritega. Post, toiduained jms. toimetati kopteriga kohale otse Jerevanist. Aserbaidžaan kaudu mingit ühendust ei olnud. Näiteks telefonikaablid jooksid läbi Aserbaidžaanini, ja ei võinud kunagi kindel olla, kas saab välisilmaga ühendust või ei.

Niisiis, saabus järjekordne postikopter. Tegi tiiru üle küla ja pidi maanduma kohalikele spordiväljakule, kuhu rahvas seks puhuks kokku jooksis. Äkki kuuleme: mootorimürin vaikus kuidagi ootamatult. Jooksime majast välja ja nägime: kopter oli kummuli (nähtavasti mäe külgepidi alla veerenud). Jooksime ligi ja hakkasime inimesi päästma. Õnneks hukkunuid ei olnud, kuid vigastatuid oli. Hiljem liikus jutt, et kopterit olevat mägedest tulistatud. Ei oska öelda, kas see jutt ka tõele vastas.

See oli üks kolmest sõidus-olevast Armeenia kopterist. Kokku oli Armeenia Aero-floti kopteritest suunatud linna varustama viis masinat, kaks neist oli remondis ja nii jäi rivvi tookord ainult kaks masinat.

Meil käis kõva kauplemine siseminister Tibariga, kaitseminister Jazovini välja, et Eesti miilitsapolgu mehed toodaks kohe Tallinna tärasi. Kas teil ka asjast aimu oli?

Meieni jõudsid aeg-ajalt ka lehed kodumaalt ja eks me seal siis üht-teist lugesime. Kõrged aukandjad olid lahked lubadusi andma: iga kuu möödudes lubati koju tagasi saata. Tegelikult koju saabumiseni jõudis veel hulk vett merre voolata.

Põhilise info saime KTVst ja keskajalehtedest. Oli huvitav, et keskajalehed saabusid läbi Aserbaidžaanini. Küla piirile sõitis Aserbaidžaanini postiauto, pani pakid maha armeenia postitöötaja andis vastuvõtualkirjad ja aserite masin sõitis tagasi.

Millal siis lõpuks sõit kodupoole algas?

Kojusõiduni läks veel palju aega. 8. märtsiks saabus kohale praktiliselt kogu Tallinna miilitsapolgu koosseis. Nemat saabusid lennukitel otse Bakuusse ja sealt masinatega Šaumjani.

Vahele üks seik. Seoses naistepäevaga varastas üks eesti kpoiss teise soldati seljakotist konjakipudeli. Asi tuli kähku avalikuks ja peeti väikest omakohut. Süüdlane jooksis pakk. Järgmisel päeval hakkasime patuoinast mööda küla taga otsima. Ega me polnud ju armeenlaste majadesse enne suurt saanudki. Küsisime siis peredest, et kas te soldatit olete näinud. Nemat vastu, et soldatit näinud ei ole, aga, poisid, kas te veini ei taha maitsta? Saime siis veidi lähemalt näha nende suuri veinikeidreid. Ei saa laita: hea vein oli. Ja poisi leidsime ka tagatipuks üles (kuigi aserbaidžaanlaste juurest naaberküläst). Kohalikud inime-

sed (armeenlased) olid väga sõbralikud.

Teistpidi, ega nende elu seal kerge olnud, sest peresadel ei jätkunud piisavalt tööd. Seal teenib aga perekonnas ainult mees, naised tööle ei käi. Ju siis viinamarjad ja oma aiamaa selle peatoiduse andsid.

Aeg oli juba kevadine ja ilmastik vaheldusrikas. Ühel päeval võis olla päris palav, puud hakkasid lehtima, järgmisel hommikul aga lumi põlvini. Nii võis see korduda iga nelja-viie päeva tagant.

Aprilli keskel sõitsime minema: öeldi, et kuhugi Iraani piiri äärde. Jõudsimme Izuli linna (aserite linn). Jäime piirist umbes 60 kilomeetri kaugusele. Seal jätkus juba tuttav teenistus. Seekord oli meie ülesanne kaitsta asereid armeenlaste kallaletungide eest, sest ümberingi mägedes olid armeenlaste külad ja seal olid organiseeritud ründerühmlaste salgad. Uhe sellise salga pidasid meie mehed kinni.

Et lambad on seal nagu kohalik valuuta, siis oligi üks armeenlaste ründegrupp tunginud aserite lambafarmi, et see omade poole üle ajada. Selle tegevusega nad vahele jäidki.

Oli saabumas Armeenia genotsiidi aastapäev. Armeenlased olid töotanud, et sel puhul tapame palju asereid ja sõjaväelasi. Väga kardeti armeenlaste kallaletungi. Laskmist oli kuulda, kuid meie suunas kuule ei lennanud.

Kohalikel elanikel käis Iraani minek umbes nii, nagu meil Saaremaale. Võeti luba ja käidi oma sugulastel või sõpradel külas. Tagasi tuldi muidugi kullas ja karas, sest Iraanis olid kuld ja hõbe suhteliselt odavad. Üldiselt elati seal kandis rikkalt. Küsisime, palju teil siin miljonäre on? Vastati, et igas külas ikka oma viis või kuus. Kõige suurem rikkuse tunnus oli valge «Volga», kes vähem jõukas, sellele kõlbas ka «Ziguli 06».

(Järgneb.)

TEADE!

Seoses elektrienergia uute tariifide kehtestamisega palume 1990. a. võlgnevused tasuta detsembrikuu lõpuks.

Alates 1. jaanuarist tasumine uute tariifide järgi.

Raamatupidamine

95

KLEILI PÄRT 14. 11

75

KARL LINNAMETSA 8. 11

Vastutav toimetaja ERNI TAMMARU

Raikküla kolhoosi infoleht
Toimetus: 203502 Rapla
rajoon, Raikküla skj.
telefon 64 421; 64 475
Trükiarv 400

Tasuta
Maht 0,5 trükipoognat
Tellimise nr. 3384
Rapla Trükiakoda
Rapla, Kaida 2